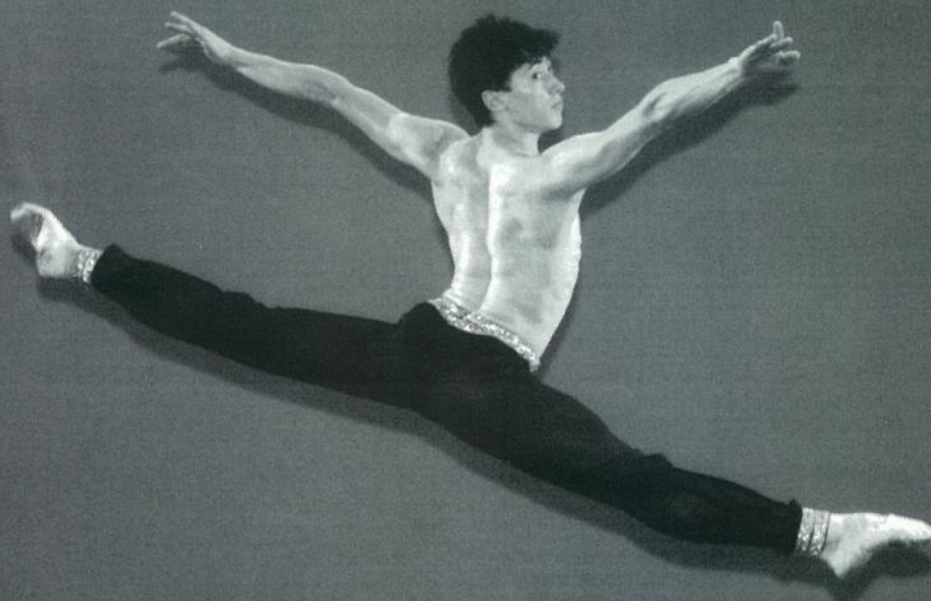

הזוכה במקום הראשון, ארמן גרגוריאן, הרוקד (עם אביו בן ה-40) בבלט הישראלי, הוכשר בארמניה, ארץ מולדתו. שפת הגוף של גרגוריאן מעבירה מסר של "אני טוב ואני יודע זאת..."; בריקודו הוא מדגיש את הפן הראוותני שבהפגנת יכולת טכנית ומקפיד פחות מדי על ליריות וניקיון בביצוע. לעומתו, הרקדנית **אוריין יוחנן** (תלמידת האקדמיה למחול ע"ש רובין בירושלים) נתנה מופע מקצועי והעבירה תחושה של קלילות וטבעיות, ללא כל רגשנות או הגזמה.

התחרות לבשה אופי לא נעים ולא תרבותי, כאשר נשמעו במהלכה הערות חסרות רסן מכיוון הקהל. הרקדנים הוירטואוזים זכו למחיאות כפיים סוערות ואילו הרקדנים האחרים היו זקוקים להרבה אומץ ואמונה ביכולתם, כדי להמשיך הלאה ולרקוד בפני קהל ביקורתי ולא אוהד.

תחרות מיה ארבטובה, שנערכה ב-25.3.2002 לזכרה של אחת מחלוצות הבלט הקלאסי בארץ, שהקימה דורות של מורים ורקדנים, חוזרת אלינו זו הפעם התשיעית. לתחרות התקבלו רקדנים צעירים עד גיל 21 מכל רחבי הארץ. הרקדנים ביצעו קטעים מן הבלט הקלאסי המסורתי וכן קטעים בסגנון הבלט הניאו קלאסי, שבהם חשו טוב יותר מאשר בקטעים המסורתיים. לתחרות הגישו את מועמדותם 33 רקדנים ולשלב הגמר הגיעו 13, כאשר הרכב צוות השופטים בשלב הגמר היה שונה מצוות השופטים שהיה במיון הראשוני.

תחרות מיה ארבטובה

ישראל רועי אבנשטיין

ישראל רועי אבנשטיין - רקדן בלהקות הבלט הישראלי, קולדממה, תיאטרון הרברגר באריוזנה, הבלט הקלאסי של לוס אנג'לס ובלט פסיפיקה.

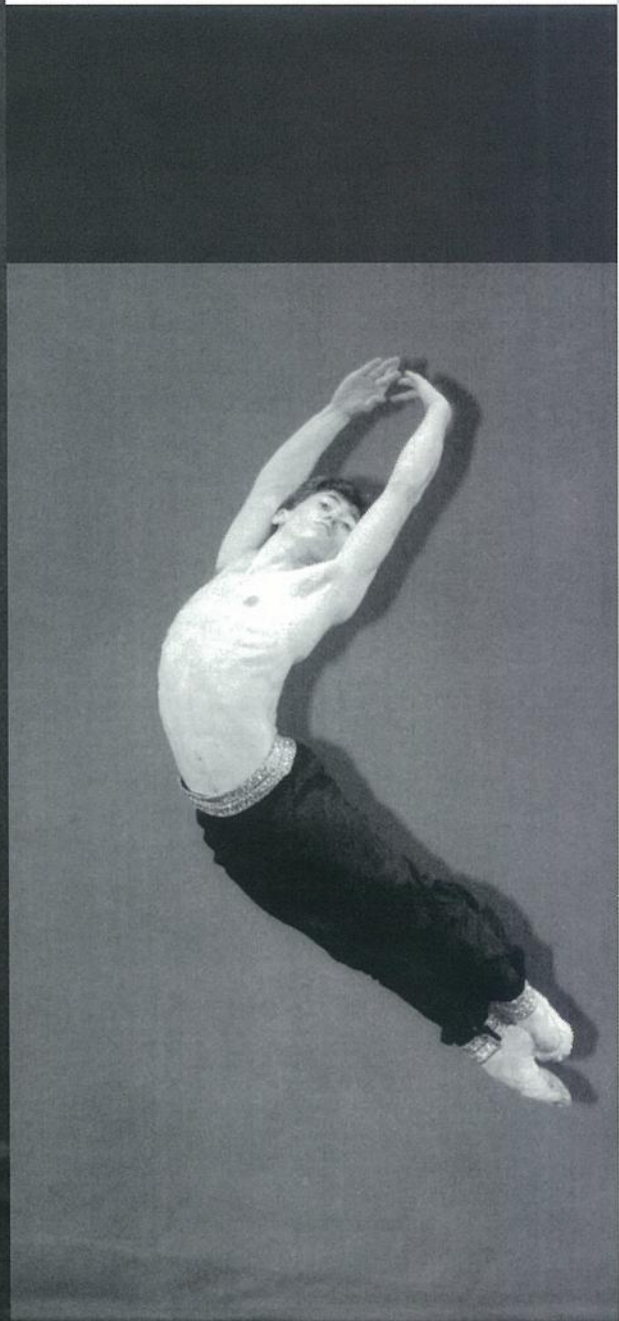
גם מאחורי הקלעים לא התנהלו הדברים על מי מנוחות. ליאור לב, שהיה בין חברי צוות השופטים בתחרות, יצר כוריאוגרפיה לאחד המתחרים וזאת שלא לפי כללי התחרות. לאחר בירור עם נירה פז, נאסר על לב להיות נוכח בעת הדיון ברקדן שביצע את הכוריאוגרפיה שיצר לב.

הנהלת התחרות החליטה כי הפרסים (שישה במספרם), יחולקו באופן שווה בין הבנים והבנות. אבל הבנים היו הרבה יותר טובים ולמעשה ראויים היו לפרסים רק הרקדניות נדיה טראסוב ואוריין יוחנן. אורחי התחרות היו רקדנים צעירים מבית הספר לאמנויות "תלמה ילין", שרקדו קטעים מתוך "התגלויות" של אלוין איילי, ושברו במקצת את האווירה המתוחה באולם.

חויית התחרות הלא נעימה הורגשה גם בקבלת הפנים שלאחריה. תסכולם של הצעירים שלא זכו בא לידי ביטוי בתחושה של ריקנות ש"לאחר המסיבה הגדולה" ובהערות כמו "אנו חסרי תרבות" ו"חסרי מודעות". במקום חגיגה של אמנות ואווירה תרבותית, דמה האירוע יותר לתחרות ספורט, על האלמנטים הלא כל כך נעימים הנלווים אליה לפעמים.

תחרות מיה ארבטובה, אוריין יוחנן
Mia Arbatova Ballet Competition,
Orrian Yochanan

תחרות מיה ארבטובה, ארמן גרגוריאן
Mia Arbatova Ballet Competition,
Arman Grigoryan

אהבה" תחת אבטחה כבדה, סבל, בשל המצב הביטחוני, מפירות במספר המבקרים והמשתתפים, במופעים ובהקדויות; מגוון מצומצם של מופעי המחול אמנותיים, לא רק מחו"ל אלא גם ישראלים, ביטול של מופעים אחדים ושינויים של הרגע האחרון שנעשו באחרים, מעידים על חוסר המשיכה של הפסטיבל השנה.

מופע הפתיחה "כל הבא לאהוב", בבימויו של

שלמה ממון, מנהלו האמנותי של הפסטיבל, הועלה באמפיתיאטרון במעמד שר התרבות המדע והספורט, מתן וילנאי. מופע זה, ששילב רקדנים חובבים ומקצועיים על במה אחת והעביר על קצה המזלג מהצפוי להתרחש, לא היה אחיד הן מבחינה כוריאוגרפית והן ברמה הטכנית של מבצעי. בין האמנים שהופיעו לצד להקות המחול הישראלי-העממי היו מארי אן, זוכת אירוויזיון 2002, הזמרים רוחמה רו ואריאל זילבר, תזמורת האקורדיוניסטים וטליה פז, את הערב ליוותה תזמורת משטרת ישראל.

המופע המרתק בפסטיבל היה הבכורה "סולו

לשניים" בביצוע סולנים של בלט קולברג השוודי. איכותו המהנה של הערב הזה נבעה משילוב של כוריאוגרפיה מעניינת וביצוע איכותי ואינטליגנטי של הרקדנים. ג'ולי גייברט [Geibert] רקדה את "בכורה" של סטין סאליס [Steen Salis]. בתנועות אקספרסיביות, כשהתאורה מפסלת את גופה העירום, שוחחה גייברט בתנועה עם הקהל, כאילו היא מספרת לו סיפור. את "היא היתה שחורה" - דואט שיצר מץ אק [Mats Ek] - רקדו ימית כליף ורפי סעדי. את "שיח מים" של קרולין קרלסון [Carolyn Carlson] רקדה טליה פז, רקדנית יוצאת דופן,

יוצאת דופן, ביצירה המשלבת מוטיבים הקשורים בשורשיה של פז, מים, שמש וחול, עם שפה תנועתית ייחודית

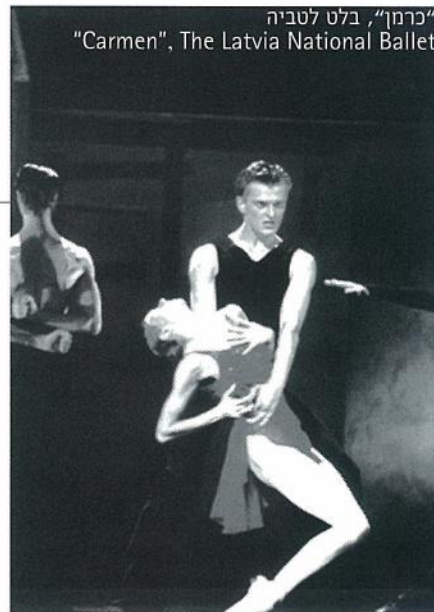
לקרלסון האמריקאית, החיה ויוצרת באירופה זה שנים רבות.

הריקוד המעניין בתוכנית זאת היה "סולו

לשניים" של מץ אק, שהעמיד במרכזו מערכת יחסים יוצאת דופן בין גבר ואשה (טליה פז ובוזעו כהן). הרקדנים יוצאים ונכנסים בנפרד

פסטיבלים

דרך פתח קרוע בקיר, החוצה את מרכז הבמה לרוחבה, עד שהם מתקרבים, עומדים ללא מגע, ומביטים זה בזה בתשוקה, ההולכת וגוברת עד שגופם רועד לכל אורכו; רעד התשוקה עובר לקיר ולמדרכות - שגודלם המופרז מסמל לדברי אק את הפנטזיות של הגבר על אם/מאהבת - ונשמע בקול שקשוק גדול. התשוקה המינית היא הדדית, אבל מימוש ההנאה נשאר במסגרת אוטו-ארוטית. אק משתמש באותו מוטיב גם בסצנה הפותחת את "אגם הברבורים", שם עומדים הנסיך זיגפריד ואודט זה לצד זה, לא נוגעים, רועדים את תשוקתם. לאחר שפז וסעדי מתפשטים, הם מתבוננים עירומים, קפואים, זה בזה. התפנית והסיבוב במערכת היחסים שלהם באה לידי ביטוי בכך שכל אחד מהם לובש את

"כרמן", בלט לטביה
"Carmen", The Latvia National Ballet

בגדיו של האחר. האשה המלבישה את הגבר בשמלתה נושאת אותו כאילו היא אמו; היא הופכת להיות למטפלת של הגבר שעורר בה תשוקה, אך בו בזמן היא זקוקה לתמיכתו.

באמפיתיאטרון של כרמיאל הופיעה

להקת הבלט הלאומי של לטביה, בניהולו האמנותי של אייברס ליימניס [Aivars Leimanis], בתוכנית בעייתית משהו. את הערב פתחה היצירה "כרמן" לכוריאוגרפיה של כריסטוף פסטור [Christof Pastor], למוסיקה של ביזה [Bizet] בעיבודו של שרדין [Sheradin]. הכוריאוגרפיה המעניינת של פסטור למוסיקה של איגור סטרווינסקי הביאה את סיפור התשוקה והקנאה בבסיסו של משולש אהבה, המסתיים ברצח, כשהסולנים והלהקה הפגינו יכולות

דרמטיות וטכניות גבוהות. אבל, אחרי יצירה כל כך מורכבת ודרמטית, קשה היה המעבר ל"פולחן האביב", ריקוד שעניינו חברה הבוחרת מתוכה נערה להעלותה לקרבן. קטעים וירטואוזיים מתוך "מפצח האגוזים", בעיבודו של ליימניס בעקבות פטיפה [Petipa], למוסיקה של צ'ייקובסקי, חתמו את התוכנית.

הלהקה הקיבוצית, שפינתה את קהל הבית

שלה בכך שנהגה להציג את הבכורות שלה בפסטיבל כרמיאל, סטתה השנה ממסורת זאת. "שומר מסך", שבכורתו עלתה במשכן לאמנויות הבמה בתל-אביב, הוא ריקוד העוסק במסגרת ובמרחב מחיה. המסר הפוליטי והחברתי מועבר לצופה בתחילת הריקוד, באמצעות שירו של יהודה עמיחי "המקום בו אנו צודקים", שמילותיו מוקרנות בחלל הבמה משמונה מקרנים שונים. בהמשך עובר הריקוד לעסוק במרחבי מחיה אישיים. המיטה, המסמלת